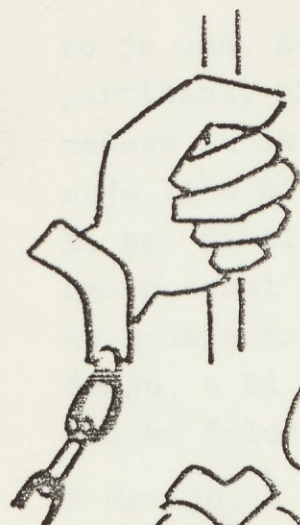

16. dec. DAN ŠOLE

MLADO KLASJE

UČENCI OŠ TONE ŽNIDARIČ PTUJ 1985

to je dan, ko se spominjamo komunista, španskega borca in partizana, hkrati pa tudi pisatelja Toneta Žnidariča - našega Tuneke, mladega revolucionarja, po katerem se imenuje Vaša šola, a kar Vam more biti samo v čast. Tudi mi, ki smo živeli z njim in nekateri tudi partizanili z njim, smo ponosni nanj in se ga radi spominjamo, le da je najino zadnje srečanje, v kolikor sploh morem govoriti o srečanju, a ki sem ga s tako dobro voljo pričakoval, bilo več ko žalostno, kar hudo je bilo.

Z Marijo, z Vilfanovo, sva prišla z naše roške baze, da bi ga obiskala, a jaz da bi se po desetih letih srečal z njim, in da bi si stisnila roki, ti roki, ki sta bili tako na tesno vklenjeni, in da bi se začela pogovarjati o Ljudski pravici, o našem partijskem časopisu, koder bi Tunek odslej pomagal pri urednikovanju, prevzel naj bi moje delo, medtem ko bi se jaz posvetil bolj reportaži in pisanju... - zatrdno pa upam, kako bi tudi on vnovič prijel za svoje pisateljsko pero ter da bi začel objavljati svoja pisanje, poprej prozo ko pesem, v književnem časopisu, o katerem se je na naši roški bazi vedno več govorilo; čakali smo samo še na pisatelja Juša Kozaka, na našega predvojnega Zvonovega urednika, da ga pripeljejo iz Italije na našo osvobojeno partizansko domovnico.

Oprostite, ko besedujem o vsem tem, ali ne morem si kaj, da ne bi mislil na tista pisateljska pričevanje, ki bi lahko bila napisana, saj je Žnidarič, ta naš partizanski Štefan, nosil v sebi bogata doživetja tako o šolanju v Moskvi, kot o svojih soborcih v Španiji, kot o srečanjih s svojo partizansko domovino, tudi s svojo rodno ptujsko deželo in z njenimi ljudmi, koliko so ti ljudje prestajali in koliko so partizanskemu boju pomagali. Tunek ni samo videl človeka, se srečeval z našim človekom, bil je predvsem tudi pisatelj, ki je začutil s človekom, z njegovim trpljenjem kot tudi z njegovo radostjo. Obe danes vnovič objavljeni Tunekovi pripovedi pričata o tem, obe sta bili tako velik pisateljski obet.

Ali nič nama ni bilo z Marijo dano, da bi nadaljevala z njim, z mojim in Tunekovim časnikarskim in pisateljskim

besedovanjem, s tistim pogovorom, ki sta ga končala poprejšnji večer Radko in Tunek, ko je nanesla beseda tudi name... kajti pred živo mejo v Lokvah je stal stražar, partizan, ki ni nikogar pustil do štaba. Čakali smo, potrpevali, ne vem več koliko časa, potem enkrat pa smo zagledali. Magajno, našega pisatelja in partizanskega zdravnika, kako je prihajal z velikimi očmi, uprtimi nekam v prazno daljavo, ko da tam za njo ne bi bilo ničesa; več, in kako je zamahnil na Marijino vprašanje in na kratko povedal: "Vse boste zvedeli - še prekmalu!" Ter za tem že tudi odšel s tistimi svojimi napetimi in ko z zasolženimi očmi. In smo zvedeli, zares še prekmalu, tako za komandanta Staneta in za druge, tudi za Tuneka, tudi z njim, s Tunekom, da je hudo - vendar pa ko da bi neko upanje lejoostalo, zatem pa smo tudi že zvedeli, da tudi Tunek nesreče ob preizkušanju minometa ni prenesel.

Ali kar je za Tunekom in za njegovim ter našim partizanskim komandantom ostalo, to je boleč spomin, in tudi danes nisem mogel mimo njega. Drži Levčeva ali pesnikova beseda, ki ste jo natisnili v knjigi o Tonežu Žnidariču:

„Dolge v noč so šle kolone,
v smrt, da mi bili bi srečni!“

To je ta knjižica o Tonežu Žnidariču, ki ste jo v Ptujju s tako skrbjo napisali in uredili, hkrati pa objavili v njej obe Žnidaričevi ohranjeni pripovedovanji: "Filipa" in gimnazijske Rasti in novelo "V mraku" iz Seliškarjevega ljubljanskega Zvona - obe ti dve pripovedi iz triintridesetega leta.

Te besede ali pisanja, ki so izšla v tej Žnidaričevi knjigi, pa so Vam ali Vam bodo že tako veliko spregovorila o takratnem našem Ptujju in o njegovi slovenjegoriški in haloški okolici izpred petdesetih let, posebej pa še o ptujski revolucionarni mladini in o njihovih naprednih profesorjih ali učiteljih, največ pa Vam bodo povedale vrstice v tej knjigi o Tunekovi tako kratki a tako bogati revolucionarni življenjski poti in zato Vam jaz tega zdaj ne bi ponavljal. To so besede ali so strani, ki sta jih napisali zgodovinarke Ljubica Šuligojeva in Vida Rojc, zatem besede ki jih je povedal tak ptujski komunard, kakor je bil naš nezaznansko pravični in pošteni sošolec Rudi Ilec, in da zatem omenim še druge; kar je zapisal Tunekov španski

soborec Imre, Ivan Kobal, in kar je zapisal njegov poslednji obiskovalec Uragan, Rudi Pušenjak, in še so tu Radkove ali Poličeve vrstice iz knjige "Čudežna pomlad". In za vedno nam bodo mogle ostati v spominu Božine ali Milenine Kurirkine besede. To so same z najbolj ljudsko toplino napisane besede o tem iznajdljivem, preudarnem, neustrašnem in hkrati vedno tako občutljivem človeku, kakor je bil Tunek.

A kar se mene samega tiče, mojega nekdanjega zapisa o Tunekovem nasmehu, pa naj povem, in to z velikim zadovoljstvom pred vsemi Vami, posebej pa še pred šolsko mladino, kako me poslej ne more in ne bo več razjedalo občutje krivice, kako premalo vemo o Tuneku, ali da pozabljamo nanj, kakor sem zapisal pred dvajsetimi leti, kajti... kajti spomin na Tuneka vendar "še vedno živi", kakor še vedno živi v meni Tunekov ljubezenski sonet ter "živi Tunekova samostojna pristna in pocestna proza ptujske predmestne siromaščine, živi zanemarjena gimnazijčeva pojava, skregana do kraja s šolo in s profesorji - do konca pa bo živelo z mano Tunekovo ponašanje-to, kar se je dogajalo po aretacijah, na železniški postaji, a že popreje, pred žandarmarijo".

V kakšnem svetu pa smo živeli takrat? Mislim na naše kočarje in na kmetiški svet, na kočarsko in kmetiško revščino. Najboljše gorice so bile v nemških ali v cerkvenih ali v veleposestniških rokah, zidarski delavci so morali v tujino, "v fremd" smo rekli, in kočarska dekleta, ta so morala iti za deklet, ali pa so se odpovedovale življenju ter odhajale za nune. To je bila naša takratna stvarnost, to je bil tisti krivični svet, ki ga je prav mladina še najbolj na svojih plečih začutila, a to, ta krivičnost sveta je bilo tisto, da si vzel pero v roke in da si začel s pisanjem, tudi s Tunekom je bilo tako! Mladeniški ljubezenski sonet, ta je bil pri njem ko kmalu izpet, in zgodbe o življenju njegovih prizadetih ljudi, ko da so se same začele pisati. Prav v teh pripovedovanjih, vedno s takšno barvitostjo in živostjo popisanih, pa se tudi najbolj razkriva njegova človeška, recimo kar igrivo mladeniška in bistra ali neskáljena podoba, skozi in skozi šegava in čuteča, kakor je to tudi že Boža povedala. Se pravi, kako je bilo v njem že vse, kar je razkrivalo samoniklo pisateljevo

osebnost, da, že vse, kar je moglo obetati jutrišnja širša pripovedna dela, prav ti dozdajšnji slikoviti življenjski popisi ali utripi bi mogli kdaj postajati večja pripovedna dela. Ali to smo s Tunekom zgubili, veliko veliko smo zgubili...

Vendar, kakor je že povedal partizanski pesnik Peter Levec, so partizanske kolone šle v smrt, da bi bili mi srečni. In prav ob štiridesetletnici Tunekove smrti, je prav, da se zavemo, posebno pa da se zave tega naš mladi svet, kako bi mu tudi on pomagal uresničiti to, za kar je hodil z dolgi partizanskimi kolonami naš Tunek; kajti če je ta njegova partizanska kolona peljala v smrt, je peljala, "da mi bili bi srečni". In kakor je bilo to včeraj in kakor je to danes z našo domovino ter z nami, tako boste jutri, mladi vi, tisti, ki boste tudi pomagali ustvarjati to pesnikovo domovino srečnih ljudi, se pravi, uresničevali upe tistih partizanskih kolon, s katerimi je hodil tudi naš Tunek Žnidarič.

Njegova revolucija more le tudi v Vašo privrženostjo zaživeti in se uresničiti. To more postati tudi za nas veliko spoznanje in ne samo upanje.

Kajti tudi mlademu svetu je dano in mu mora biti dano, da postane graditelj novega in pravičnejšega sveta, kakor si je to kdaj tudi Tone Žnidarič zaželel. Prisluhnite svetu in zaživite z njim, zaživite pa tudi s Tunekovim hotenjem, kako bi tudi Vi postali graditelji teh Tunekovih hotenj, in Vaša šola ne bo nosila samo njegovega imena, ampak tako on sam kot njegova revolucija bo zaživela z Vami in bo živela z Vami.

Ptuj, 14. decembra, 1984

Ivan Potrč

OB DNEVU ŠOLE, NAŠEM PRAZNIKU

Vsak dan jo obiskujemo. V njej doživljamo mnogo lepih, zanimivih in poučnih ur. Odkrivamo neznano, nove poti v življenju in delu. Prizadevamo si doseči kar najboljši uspeh, negujemo tovarištvo in bratstvo. V naših letih potrebujemo nekoga, da nam pomaga, nas usmerja na pravo pot in tudi spoštuje.

Oporo iščemo pri starših, prijateljih, mnogokrat jo dobimo pri naših učiteljih. Ti nas najbolje poznajo, nas razumejo in nam znajo pomagati.

Še veliko znanja potrebujemo. Prvošolci so se komaj začeli seznanjati z dolžnostmi pionirja. Tudi oni že spoznavajo tovarištvo, prijateljstvo, ljubezen do domovine in glavno delo pionirjev - učenje.

Starejši pionirji in mladinci pa smo v šoli našli drugi dom. Mnogo svojega prostega časa koristno in ustvarjalno preživimo v številnih krožkih in drugih izvenšolskih dejavnostih.

Radi imamo našo šolo, ki je polna dela, a tudi vedrega smeha.

Nataša Arko

predsednica pionirjev

POSTALA SEM PIONIRKA

ZA ROJSTNI DAN REPUBLIKE SEM POSTALA PIONIRKA.
CICIBANI SMO IMELI PROSLAVO V TELOVADNICI. POVABILI
SMO TUDI MAMICE IN OČETE. POVEDALI SMO PIONIRSKO
ZAOBLJUBO IN NASTOPALI. NATO SMO DOBILI PIONIRSKO
RUTICE, KAPICE IN IZKAZNICE.
BILO JE ZELO SVEČANO.

LEA ŠOLMAN, 1.c

NAŠ PRAZNIK

NAŠA DOMOVINA JE PRAZNOVALA ROJSTNI DAN. TUDI CICI-
BANI SMO PRAZNOVALI. POSTALI SMO PIONIRJI. PIONIR
MORA BITI DOBER UČENEC IN TOVARIŠ.

TAMARA KODERMAN, 1.c

LETOS JE BILO SPREJETIH MED
PIONIRJE 83 CICIBANOV NAŠE
ŠOLE. ČESTITAMO JIM IN ŽEL-
IMO, DA BI BILI PRAVI
TITOV PIONIRJI.

STAREJŠI PIONIRJI,
MLADINCI
IN VAŠI TOVARIŠI

NAŠA ŠOLA

Naša šola se imenuje po narodnem heroju Tonetu Žnidariču. Stoji ob reki Dravi in železniški postaji. Med vojno je bila porušena. Po vojni so jo obnovili. Proslavili smo dan republike. Ob prazniku smo imeli proslavo. Cicibane smo sprejeli med pionirje.

Igor Vidovič, 2.c

ALI HOČEM ODRASTI ?

Za menoj je delovni dan. Vstajanje ob šestih, pouk, kosilo, učenje, trening in končno malo prostega časa. Pravzaprav je dan enak dnevu. Ob prostih dnevih porabim veliko časa za svoje konjičke in nenezadnje so tu še obveznosti doma - pomaganje mami, ukvarjanje z mlajšima bratoma in še veliko tega se najde.

Gledam Župančičevo knjigo, ki jo je mama pozabila pospraviti z mize, in nehote preberem:

„Pet sinov iz ene hiše,
pa se vsak drugače piše“

Prsti

Gledam prste, ki tolčejo po mizi in razmišljam. Res se vsak drugače piše, vsak ima svojo velikost, a vsi sestavljajo celoto - dlan, ki pripada moji roki, roka pa je okončina mojega telesa - včasih lenega, včasih preveč eksplozivnega in nemalokrat utrujenega.

Dnevi se hitro vrstijo drug za drugim, živim zadovoljno, tu in tam s kakšnim problemom, ki pa ga kar najhitreje poizkušam odpraviti. Kakšen problem sploh imam?

Imam veliko želja, ki se počasi uresničujejo ali pa so vsaj za zdaj neuresničljive. Tu je že eden od problemov: saj potrpežljivost ni ravno moja odlika.

Tekma s časom - toliko stvari me zanima, pa za vse ni časa, da bi jih opravil..

Borba za prevlado in dosego čim boljšega, je dobro razvita tudi pri nas doma.

Brata izsiljujeta na svoj način, jaz pa ne popuščam. Potem je tu še mamino večno nezadovoljstvo nad nemogočim obnašanjem njenih treh otrok, češ da so vsi po vrsti razvajeni in nesposobni za kakršnokoli samostojnost. Nenazadnje je tu še večno prisoten problem - premalo denarja za uresničevanje vseh naših potreb v družini. Vsak dan sproti planiram za jutri in ob realizaciji planov, se spet najdejo nove težave.

Spretno krmarim med svojimi obveznostmi, problemi in prostim časom. Mislim, da sem zadovoljen človek, na trdnih tleh.

Ali hočem odrasti? Ne utegnem razmišljati, kaj pomeni beseda odrasti. To se mora občutiti in doživeti.

Vasja Robin, 8.c

MLADI NOVINARJI

Zelo rada obiskujem novinarski krožek. Vodi ga tovarišica Krista Kovač. Zbiramo se ob sredah. Pišemo spise in pesnice. Tovarišica jih pošlje v Tednik. Tudi jaz sem že imela nekaj objavljenih spisov v časopisu.

Jasna Markež, 2.c

ROSNA KAPLJICA

Na listih naše marelice sem opazoval rosne kapljice. Bile so drobne, druga zraven druge. Združile so se in postajale vse večje. Ena je zdrsnila od sredine proti koncu lista. Tam je za trenutek obvisela, nato pa padla na mojo dlan. Spet se je razpršila na mnogo drobnih kapljic.

Robi Zelenko, 4.b

NARAVOSLOVNI DAN

Učenci vseh četrtin razredov smo se zjutraj ob osmi uri zbrali na šolskem dvorišču.

Dobili smo malico. Odpravili smo se skozi mesto do gozda v Ljudskem vrtu, tam pa smo se po razredih razšli. Ko smo prišli na določeno mesto, smo sedli na podrto deblo. Vsaka od štirih skupin je dobila svoja navodila. Ogledovali in raziskovali smo gozdna tla, podrast in krošnje. Vrnili smo se k tovarišici in se z njo pogovorili. Nekaj časa smo se še igrali v gozdu, potem pa krenili proti parku v Ljudskem vrtu. Tam smo se vsi učenci zbrali in skupaj krenili proti šoli.

Lidija Horvat, 4.b

VARNO V ŠOLO

Tovarišica Travnikarjeva mi je povedala, da bom drugi dan pionir prometnik.

V šolo sem prišel že ob sedmih. Na hodniku, pred kabinetom tovariša Šumandla, sta se že oblačili Tatjana in Katarina. Hitro sem si nadel suknjič in bele rokavnike, pripel pas, na glavo pa poveznil čepico.

Med potjo smo se dogovorili, da bom jaz na prehodu blizu gostilne Lužnik.

Postavil sem se na primerno mesto in čakal, kdaj bom popeljal čez cesto mlajše učence.

Postalo mi je dolgočasno, saj na mojem prehodu otroci niso prečkali ceste ampak le starejši. Teh pa nisem spremljal. Zazeblo me je, ker sem se premalo oblekel. Bil sem čisto sam, da ne poznam nikogar iz tega dela Ptuja. Ves nervozen sem gledal na uro. Nekaj učencev sem vendarle pospremil čez cesto. Točno ob 7⁴⁵ se je moje delo končalo in sem se odpravil v šolo.

Po četrti uri pouka sem moral še enkrat v križišče.

Bilo je bolje, ker me ni zeblo. Sonce je veselo pripekalo in me grelo. Tudi sedaj je bilo malo otrok. Verjetno so imeli manj ur in so šli že domov. Tudi nekaj mojih prijateljev je šlo mimo mene. Ob trinajstih sem se vrnil v šolo in si slekel uniformo. Spoznal sem, da je delo miličnikov zelo naporno.

Primož Trop, 6.a

DOBER TEK

V šolski kuhinji sem prvič dežuren. S sošolko Vanjo sva se javila kuharici, dala nama je predpasnike in zavezala sva si jih okrog pasu.

Malo pred tem je bila malica in ostalo je veliko mlačnega riža, umazanih žlic in lončkov.

Glavna kuharica je spodbujala: „Na delo.“

Pograbil sem troje veder, v katerih je bil še riž, nesel ostanke v pomije in posodo spraznil. To sem ponovil kakih desetkrat.

Kuharice so videle, da mi gre delo dobro in so me pohvalile.

Ko sem brisal žlice in jih nosil v pomivalni stroj, je bilo vzdušje zelo prijetno.

Povedal sem več šal, da je bižla vsa kuhinja v smehu.

Bližal se je čas kosila. Kuharica nama je z Vanjo dala zavitek, v katerem je bilo kakih štiristo prtičkov paloma.

Vsaakega posebej je bilo treba upogniti.

Pribora še ni bilo, zato sva šla po žlice, vilice in nože ter jih razporedila po mizah. Odprl sem vrata in najbolj lačni so kar planili v jedilnico. Kričali so, naj prinesem kruh, juho, solato in malinovec.

Nisem imel časa za malenkosti. Vse je potekalo resno in hitro. Na mize sem nosil vedno nove solate in juhe ter brisal za nerodnimi. Bližal se je konec kosila. Umil sem mize in obrisal tla, po katerih so bili prtički in ostanke hrane.

Kuharica nama je dala še sok, ker sva bila zelo pridna.

Vsa oznojena sva bila in pijača nama je prijala.

Snela sva predpasnike in se utrujena poslovila od kuharic. Doma sem kar zaspal od utrujenosti, za Vanjo pa ne vem. Gotovo je tudi ona občutila naporen dan.

Danilo Zupanič, 7.b

PROTI CILJU

Vsakič, ko se bliža tekmovanje, se zaprem vase in misli mi krožijo samo okrog tega, kako bom najbolje izkoristil svoje moči in dosegel čim boljšo uvrstitev.

Postavim si dva odločna cilja. Prvi in najvažnejši je: biti med prvimi šestimi, drugi pa, doseči čim boljši rezultat.

Mnogi učenci mi pravijo: „Saj boš prvi, kaj se sekiraš.“ Toda nobeden ne pomisli na vse napore, ki jih doživljam pred tekmovanjem in med njim.

Po glavi mi roji vse mogoče. Kaj če padem, če ne bom vzdržal celotnega teka...

Spat grem že ob sedmih, da zjutraj vstanem čim bolj spočit.

Tekmovanje. Z zanimanjem poslušam tovariša, ko mi naroča: „Imaš nekaj dobrih nasprotnikov, zato moráš teči na moč, brez taktiziranja. Start imaš čez pol ure zato se pojdi segrevat. In vso srečo.“

V odgovor mu samo pokimam in se odpravim segrevat.

V teh trenutkih sem najraje sam. Počasi grem k starterju. Poskušam se umiriti, toda srce mi v prsih razbija, kakor da ga hoče raznesti.

„Na mesta!“ veli starter in dvigne pištolo. Vse oči so uprte vanj.

Strel. Naenkrat izgine vsa trema. Poskušam si pridobiti čim boljšo pozicijo.

Po štiristo metrih preidem v vodstvo in se začnem oddaljevati od skupine. Drugi krog. Še vedno sem v vodstvu, toda noge postajajo vedno težje. Počutim se, kakor da se bom zgrudil. Drugi tekmovalci so mi že za petami. V meni se bojujeta dve misli. Odnehaj, ne muči se več!.. Zdrži še malo, saj veš, da bo skoraj konec!

Naenkrat pa... Noge so vse lažje, počutim se, kakor da sem v zraku. Še dvesto metrov. V tek vložim vsak atom svojega telesa. V ušesih mi odmeva: „Milenko, Milenko!“

Še pot deset metrov. Bom zmogel? Mora mi uspeli!

Še nekaj korakov in CILJ! Uresničila se mi je želja. Zmagal sem! Obraz mi žari v sreči in ponosu.

Milenko Potočnik,

ČE BI BIL JEZ PETER KLEPEC

- bi naredil vse, da na svetu ne bi bilo vojn in nobenih prepirov med državami.
- ne bi pustil, da bi ljudje onesnaževali okolje, kot ga onesnažujejo sedaj.
- svoje moči ne bi uporabil samo zase, temveč bi pomagal tudi drugim, če bi bili v stiski.

Peter

Šel bi v vsak kraj, kjer je vojna, in se boril s sovražniki. Nepravičnim bi dal kazen, pravične bi izpustil. V Angliji ne bi bilo več stavek. Tam, kjer napada Amerika z letali in razstreljuje z raketami druge avione, bi jaz to preprečil. Prišel bi na ozemlje, kjer se bojujejo države, in bi bil neranjen.

Sandi

Šel bi po svetu in pomagal ljudem, ki imajo svojo državo, a sovražnik jim jo hoče odvzeti. Sovražnika bi pregnal in poravnal škodo, ki jo je ošabni sovražnik povzročil. Vzel bi orožje in ga prodal, a za denar bi kupil vse, kar bi bilo potrebno za obnovo.

Boštjan

Če bi bila jez Peter Klepec, bi me bili ljudje veseli. Imeli bi me radi. Pomagala bi lačnim v Afriki, pridobivati hrano - imali bi kaj obleči ali pa še več.

Euzana

Če bi imel takšno moč, bi vsakomur izpolnil željo. Gradil bi nove hiše, tovarne in druge stavbe. Pomagal bi, če bi bil kdo v težavah.

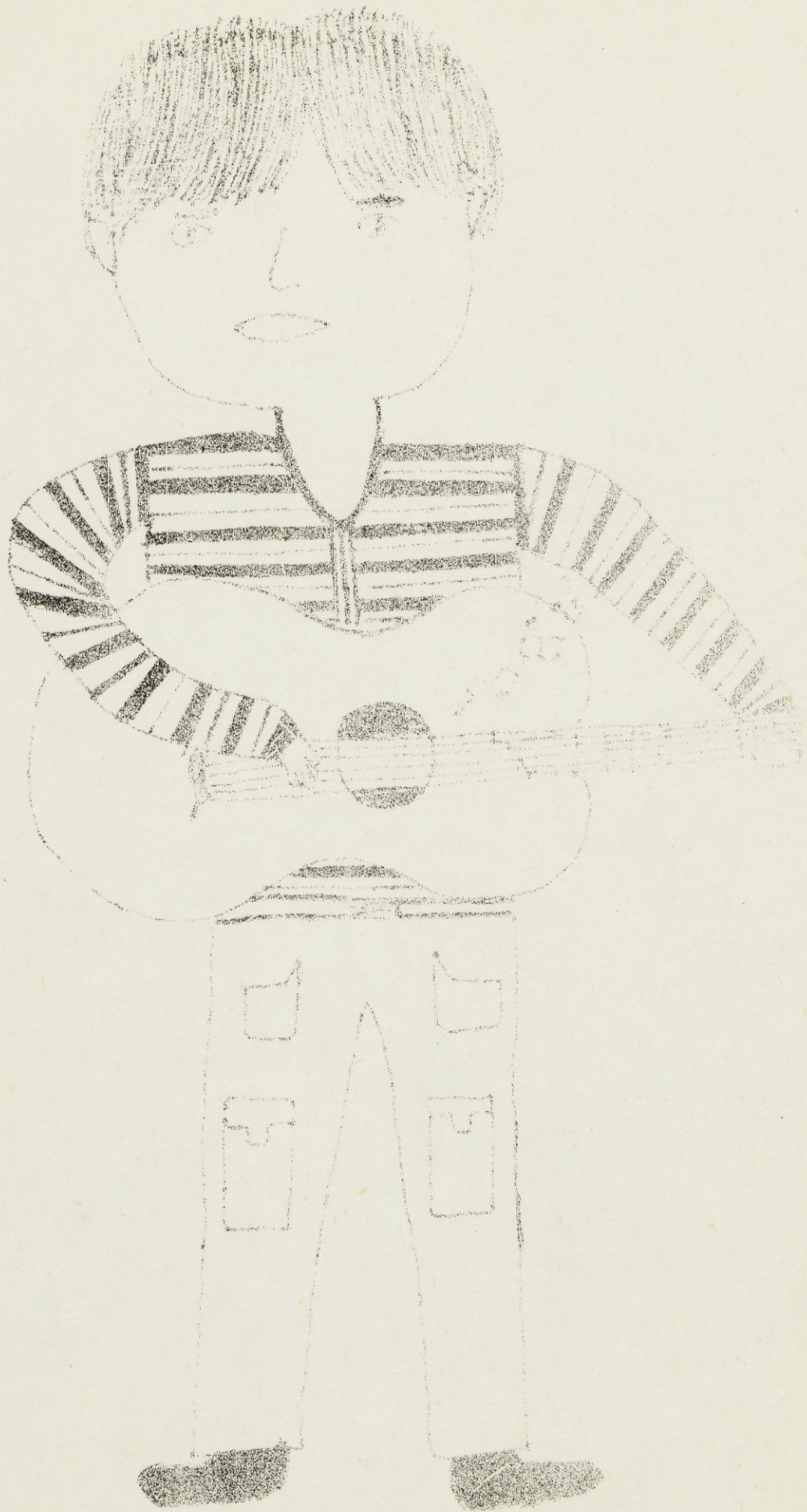
Sandi

Šola bi se začela ob desetih, da bi lahko dlje spala. Če bi me kdo nadlegoval, bi ga pretepla.

Milena

Če bi bil Peter Klepec, bi po vsem svetu uničil orožje. V Afriki bi črnci imeli enake pravice kot belci. Namesto sedanjih predsednikov bi postavil ljudi, ki o vojni in nemirih še sanjali ne bi.

Razmišljali so učenci

My instrument

Yentovic

KNJIGA, KI JO BEREM DVAKRAT

Knjigo Dnevnik Ane Frank sem si prvič izbrala čisto slučajno. Nisem vedela, kakšna je in kaj mi bo dala. Njena vsebina me je tako prevzela, da sem bila prav vesela, ko smo jo dobili za domače branje.

Kljub trinajstim letom je skoraj kot odrasla oseba opisala vse grozote in stiske Židov pred preganjanjem Nemcev med drugo svetovno vojno. V skrivališču, ki jim je nudilo zavetje dve leti, je hitreje kot drugi otroci prerasla svoje otroštvo. Začela je razmišljati o sebi in svojih najbližjih. Velikokrat je bila osamljena. Iz potrnosti ji je pomagalo trdno upanje, da bo spet vse tako kot prej.

Kljub Anini vedrini in upanju je njen konec žalosten in zato je tudi knjiga žalostna.

Pri Ani mi je bilo najbolj všeč, da je mnogo razmišljala o ljudeh. S pisanjem je znala izražati svoja čustva in občutke.

Čeprav ne bi rada doživela tega, kar je morala ona, bi ji želela biti v marsičem podobna.

Manja Bratuž, 7.a

SREČANJE Z JUNAKOM IZ KNJIGE

Nekega dne sem se sprehajal po starem delu mesta.

Ustavil sem se pred neko vilo. Bila je precej čudna, ograjo je imela podrto, na verandi pa je stal konj, zraven njega pa majhna deklica. Konju je risala črne pike. Vprašal sem jo: „Kaj pa delaš s konjem?“

Odgovorila je: „Pike mu rišem, mar ne vidiš, kako mu pristajajo!“

„Seveda vidim. Kako ti je ime?“ sem jo vprašal. „Ime mi je Pika N^Ogavička, moj oče je poglavar otoka Taka Tuka, mame pa nimam“, je rekla in dalje risala..

„Kdo pa živi zreven tebe, da te čuva?“ sem vprašal.

Ona pa: „Zraven živita konj in gospod Ficko, čuvam pa se sama.“

„Kako, čuvaš se sama? Če pa si tako slabotna deklica,“

„Seveda sem!“ je vzkliknila. Konja je medtem že dvignil nad glavo.

Vprašal sem jo: „Kdo pa je gospod Ficko?“

Pika ga je poklicala. Pričakoval sem odraslega moža, a prišla je majhna opica, oblečena v črtasto srajčko in temne hlačke, na glavi je imela majhen klobuček.

Pika je rekla: „To je gospod Ficko. Tako, zdaj pa še moram speči piškote. Adižo!“

Odšla je skozi vrata vile, Na verandi je ostal konj, jaz pa nisem imel druge izbire, kot da grem dalje.

Boris Lašič, 7.a

ZMANJKALO JE ELEKTRIČNEGA TOKA

Z atijem sva gledala televizijo. Nenadoma je ugasnila luč. Ati je bil jezen. Pogledala sem, če v sobi gori luč. Tudi tam je ni bilo. Nisem se mogla učiti.

Nastala je zmešnjava. Mamo je čakalo delo, ni mogla pomiti posode. Ati je čakal, da bo posvetilo.

Mama je poiskala svečo. Bila je slaba svetloba, nisem se mogla učiti. Mama in oče sta bila nervozna.

Čez tri ure je posvetilo, vsi smo si oddahnili. Mama je lahko pomila posodo, ati je lahko gledal televizijo, jaz pa sem se lahko učila.

Sabina Muratovič, 4.c

V ŠOLO S KOLESOM

Bil je sončen dan. Peljal sem se s kolesom. Ko sem bil blizu doma, me je poklical sošolec, naj grem na igrišče. Pogledal sem nazaj in zaletel sem se v hišo. Vrglo me je, znašel sem se na trati. Kmalu sem se pobral.

Sklenil sem, da bom drugič previdnejši in bom pri vožnji s kolesom gledal naprej.

Franci Štih, 4,c

MOJA SESTRICA

Moja sestra je stara tri meseca. Ime Mojca sem ji izbrala jaz. Kadar jo mamica kopa, ji pomagam.

Tudi previla sem jo že. Zelo rada pije mleko in je sadno kašo. Malo joka. Bila je že tudi bolna. Včasih mi jo je mamica dala, da sem jo peljala na sprehod. Zelo rada jo imam.

Ksenija Kamenšek, 2

TRGANJA KORUZE

Že zjutraj smo se odpeljali v Majšperk, da bi pomagali pri trganju koruze.

Preoblekli smo se in odšli na njivo. Sprva nam je šlo delo hitro od rok, nato smo se utrudili. Stric je pripeljal traktor in smo napolnili prikolico.

Ob dvanajstih nas je gospodinja poklicala k malici.

Kratek oddih nam je zelo prijal.

Spet smo se lotili dela. Ker traktorja še ni bilo nazaj, sem se s sestričnima lahko igral ob potoku. Spotaknil sem se ob kamen in skoraj padel v vodo. Bil sem ves blaten. Do mraka smo pospravili še zadnje kupe koruze in se izmučeni odpeljali domov.

V nedeljo smo trgali na drugi njivi. Ker sem pridno pomagal, mi je stric dovolil, da sem po stranski cesti vozil traktor.

Delali smo do večera, nakladali smo še v trdi temi. Malo smo se še pogovorili, a smo se kmalu vrnili domov. Čeprav je bilo delo zelo naporno, me je veselilo.

Branko Mohorič, 4.b

NAJLEPŠA VOŽNJA

Živim pri stari mami, a mamica v tujini. Zelo se razveselim njenega prihoda, saj jo vidim le petkrat letno.

Zato je moje hrepenenje, kadar pride, vse močnejše.

Sporočila je, da pride za sedem dni na Ptuj. Neznansko sem se razveselila. Pospravila sem stanovanje. Pod roke sta mi prišli kartici mojega očeta, ki ga nisem še nikdar videla.

Prišla je ura, ko sva se s sestro odpeljali v Maribor po mamico. Izstopili sva iz avtobusa in stekli do peronov. Vlak z Dunaja je pripeljal.

Gledala sem proti izhodnim vratom. Ni je bilo nikjer.

Kje bi lahko bila? Zrla sem v vlak. Pri zadnjih vratih je izstopila ženska s potovalko in kovčkom.

Zavpila sem : „Mamica!“ Stekla sem do nje in se ji vrgla okrog vratu.

Prihitela je tudi Milica in me kar odrinila od mamice, da jo je lahko tudi sama pozdravila. Oklenila sem se mamičine roke, da mi je ne bi nihče odpeljal. Milica je prišla potovalko, mamica kovček. Hitele smo proti izhodu, da bi še dobile avtobus za Ptuj.

Vožnja se mi je zdela, kot da bi dobila v šoli pet. Srečni trenutki, ko sem na avtobusu lahko sedela zraven mamice. Pripeljali smo se na Ptuj. Proti domu smo hodile hišne, saj je bila mamica pošteno lačna.

Ko je jedla, sem zlagala stvari iz kovčka in potovalke na mizo.

Sedem dni ob mamici mi je prehitro minilo. Poprosila sem jo, če bi lahko šla zraven nje na Dunaj. Povprašala me je, če imam potni list. Na žalost ga še nisem imela.

Vsa žalostna sem se ulegla na posteljo. Čez čas sem zaspala. Zbudila me je nežna roka mamice.

„Pridi, obleci se, greva nakupovat!“ mi je rekla. „Ne morem iti, slabo mi je.“ sem se zlagala.

Takoj mi je bilo žal, toda kar sem rekla, nisem mogla več vzeti nazaj. Naslednjega dne se je mamica odpeljala na Dunaj.

Simona Klasinc, 8.a

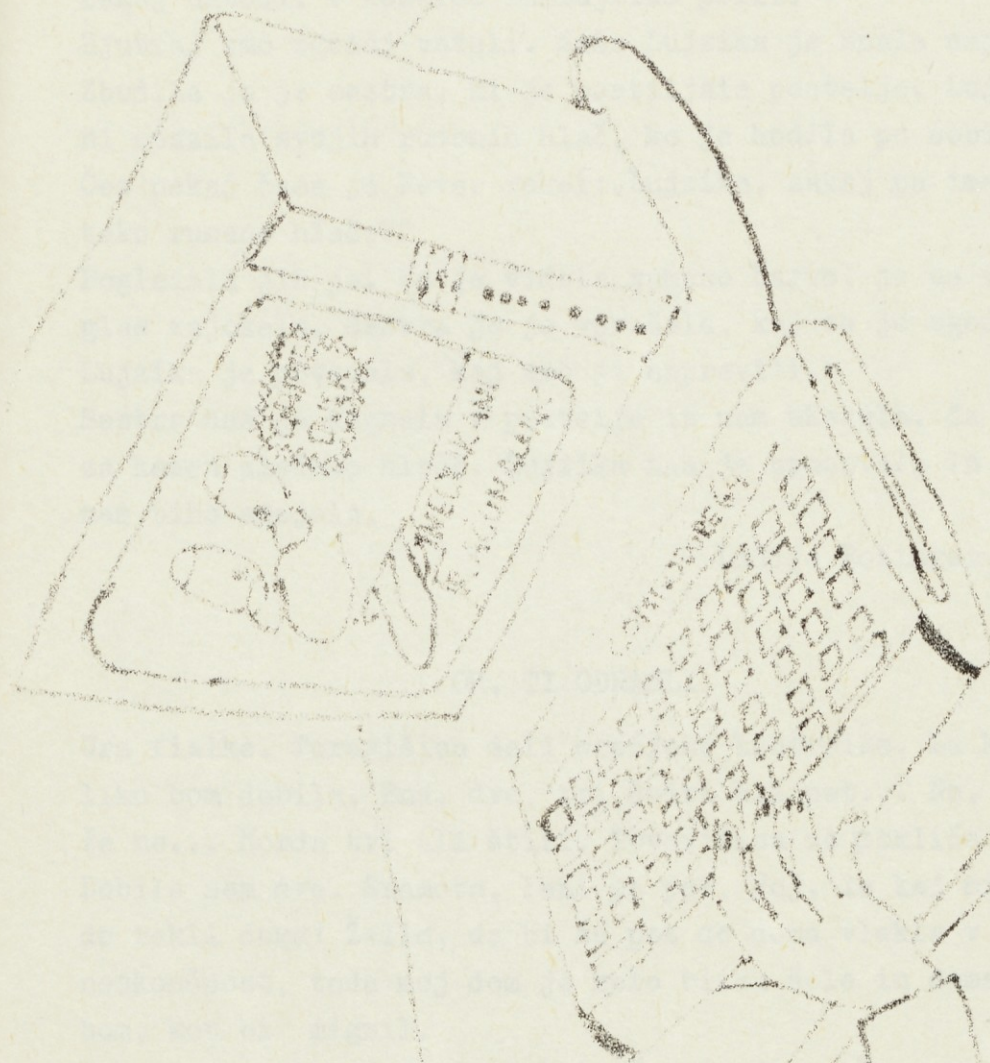
MLADOST JE NOROST,

ČEZ JAREK SKAČE,

KJER JE MOST !

Pred kratkim sem bila v bolnici. Že ob prihodu sem se razveselila novih prijateljic. Najstarejša Helena mi je pokazala sobe in kopalnico. Na začetku nisem dosti govorila, nato pa sem postala živahnejša. Tisti dan sta odšla domov Boris in Silva, naslednjega dne pa smo dibili Petra in Feliksa, živahna fanta, in smo se takoj spoprijateljili. V sobi je bila še Alojzija, ki smo jo klicali Lujza. Proti večeru smo gledali televizijo, po risanki smo legli. Lujzika je hitro zaspala.

Feliks, Peter in jaz smo napolnili injekcije s čajem in jo poškropili po zadnjici. Lujzika ni nič začutila in se

MOJ RAČUNALNIK JE
HEOLKAN

60
Najbolji

ni predramila. Po eni uri smo pogledali, če se kaj pozna, toda sledi čaja so izginile. Peter je odšel na stranišče, nekaj natočil v kozarec in Lujziko polil.

Zjutraj smo zgodaj vstali. Naša Lujzika je spala najdlje. Zbudila jo je sestra, ki je postiljala postelje. Lujzika ni opazila svojih rumenih hlač, ko je hodila po sobi. Čez nekaj časa je Peter rekel: „Lujzika, zakaj pa imaš tako rumene hlače?“

Pogledala jih je. Ko je videla rumeno barvo, je na ves glas zajokala. Sestra jo je vprašala, kaj se je zgodilo. Lujzika je povedala, kaj smo ji napravili.

Sestra nas je nagnala v postelje in nam ukazala, da vsi za kazen slečemo hlače. Lujzika nas je opazovala in se nam tiho smejala.

Lidija Rozinger, 6.c

OH, TI ODRASLI

Ura fizike. Toravišica deli ocenjene kontrolke. Le koliko bom dobila. Ena, dve, tri, štiri ali pet... Ne, pet že ne... Morda tri ali štiri. Tovarišica me pokliče. Dobila sem dve. Sramota, lani pa pet, Joj, le kaj mi bodo rekli doma? Želim, da bi se pot do doma vlekla v neskončnost, toda moj dom je zelo blizu šole in doma bom, kot bi mignil.

In res... Pouk se je končal in že sem doma. Že na stopnišču slišim veseli glas Tamare. Torej, je mama že doma. Kako naj začnem? No, bom že kako, se tclajim. Pozvonim. „Zdravo,“ rečem, ko stopim čez prag. „Zdravo, zdravo,“ mi obe odgovorita, nato pa mama: „Kako je bilo v šoli?“

Tako, pomislim, pa me je dobila, toda resnice ji ne povem. „Vse v redu, fizikalnih kontrolk pa še nismo dobili nazaj.“ „Kako to, ko pa mi je tvoja sošolka dejala, da ste jih danes dobili?“

Zardevam in ne vem, kam naj pogledam. Pogled upiram v tlo.

"Prav, res je," Kontrolke smo dobili in sem dobila dve!"

"Zakaj mi potem lažeš, ko pa dobro veš, da se vse izve. Ko sem bila jez toliko stara, mi še na misel ni prišlo, da bi se zlagala."

"Ja, me prav zanima, če si imela ti v osmem razredu sam e petice. No povej?"

Nastal je prepir.

"A tako, še pregovarjala se boš? Sicer pa v mojih letih ni bilo takih pogojev za učenje, kot jih imaš danes ti. Pa tudi toliko vsega ni bilo kakor danes.

Nobene televizije in tistega tvojega je -je - je..."

"No in kaj ima zdaj glasba opraviti z dvojko?"

Sem pač pisala dve in konec-"

"Ti pa res vse lahko jemlješ! Mar sem rekla, da bi morala imeti same petice? Ne! Nočem pa, da lažeš!"

"Dobro, ne bom več. Pa tudi dvojko si bom popravila. Prav?" rečem, da bi naredila konec prepira. Kasneje, ko ž e sedim v sobi, pa še vedno tega prepira ne morem pozabiti.

Oh, ti odrasli, najprej dvojka in iz tega naredijo muziko. Res čudno, sicer pa v njihovih letih...

Nataša Koderman, 8.c

UREDNIKA GLASILA: Francka ČOKL

LIKOVNA OPREMA: Anica ZUPANIČ

